

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

PERIÒDICH SATÍRICH

HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI

DOMARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya

Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre, Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Extranger, 5

DAVANT DEL LICEO

—¿Que vas de nyébit?

—No, jo no 'n vaig, que 'n soch de debó. Vosaltres si que aneu de condes... y sou tant nela-canvas com nosaltres nerdonám

ELS QUE SE 'N VAN

LO MESTRE DEMAY SCHÖENBRUNN

Moltas persones que l'havíen conegut en sos bons temps lo tenien per mort, y no obstant vivia. La senmana passada va passar a millor vida... Per ell si que pot dirse aixís, puig millor vida que la que tingué en la terra, l'ha de trobar, si es cert que n'hi ha un'altra.

Passà prop de mitj sigle component música y reüllint decepcions. Si es cert que 'ls que tenen enemichs son els que valen, Demay de Schöenbrunn havia de valer molt, puig d'enemichs n'hi sobrava. Veritat es qu'ell feya tot lo possible per crear-se'ls. La seva llengua aflada no perdonava a ningú, sobre tot als necis que tant abundan en lo mon. Molts cops ab una frasse aguda 'ls pulverisava.

Y aixís anava vivint component música, veyent-se a cada punt estafat per las empreses, robant alguna vegada per sos col·legas, trobant-se casi sempre ab que li segavan l'erba sota 'ls peus, y ell cobrant-se 'l seu treball, ja que no ab diners, ab la satisfacció d'expelir veri, pero veri sabros per lo cáustich, y ab lo convenciment intim del seu valer y de la seva mala estrella, empenyada fatalment en que may se li havia de fer justícia.

Y aixís aquell home ressech y fort com un cep ha viscut fins a l'edat de 82 anys, dos cops enterrat en vida, segons ell deya: la primera, al any 41 ab motiu de haver-se'n vingut a Barcelona, deixant a París ahont residia y comensava a obrirse camí; la segona a l'any 82, quan cansat de tanta brega, abandonà la carrera musical y 's resignà a acceptar una trista plassa d'escribent supernumerari del Ajuntament. Pero en aquests últims anys ni aquest càrrech podia ja desempenyar: era massa vell.

Qui havia de dir que acabaria aixís aquella criatura filla de dignataris del imperi austriach, que a l'any 16 era batejada ab tanta pompa, vestida ab los arreus que havian servit pel rey de Roma, en lo castell imperial de Schöenbrunn!

La deïtat de la Música 'l seduït desde jove y 'l llansà a las borrascas de la vida bohemia tan grata als homes del seu temps. D'aquí la seva estancia a

París, ahont a l'edat de 17 anys ja componia pes-sas de ball, llegendas, escenas, romansas, cansóns, couplets, etc., etc.; obras qu'eran executadas ab éxit en los concerts públics.

En son llibre de memorias, curiosament anotat, parla de sa segona producció, qu'era una quadrilla titulada: «*Les jeux enfantins*». Lo seu mestre *Philippe Musard* li va dir:—Estudhi y no perdi temps component quadrillas. «Vaig obehir-lo—afegeix—y poch temps després lo meu mestre componia sobre 'ls mateixos motius la quadrilla: *Le jeune âge*. M'havia robat l'ideal»

Un'altra obra que va donarli un resultat mes agradable. «*Les Etudiants de Paris*, quadrille, executée au bal de la Chaumière. Mrs. et Mmes. les Etudiants s'étant mis à chanter à haute voix les paroles de leurs chansons, la police défendit l'exécution du quadrille.» En la casilla de *Produits* hi continúa la següent nota: «Mesdames les Etudiants se chargeren de consoler l'auteur (avec succès.)»

Lo llibre de memorias del mestre Schöenbrunn, pinta en forma concisa certs costats de la vida teatral y artística de Barcelona desde l'any 41 al 83. Las petitas miserias, las rivalitats, las intrigas, la poca formalitat de alguns empressaris, la falta d'es-crúpuls de certs músichs, l'explotació iníqua del talent agé, tot ho deixá consignat sense pels a la... ploma.

Aixís, parla de un ball mímich en 2 actes, estrenat ab éxit al Teatro Nou l'any 45 pel qual li pagaren 100 pessetas. Y afegeix: «El copista ganó 20 pesetas más que yo.» Un altre ball mímich executat al Liceo l'any 50, li valgué també 100 pessetas, y encare per cobrarlas hi hagué de intervenir lo gobernador de la provincia. «El copista—afegeix—ganó 190 pesetas.»

Un altre—«N.º 20.—*La linda Castellana*, paso español compuesto por encargo de la *Nena Perea*. No queriendo pagar tuve que citarla, pleiteamos; pero como los que sabian que ella me lo había encargado no quisieron tenerlo presente, la *Nena Perea* fué *absuelta*. La Escribanía pagada por debajo mano por el amante, fingió perdonar los gastos a ambas partes. La música que la misma *Nena* bautizó de *Linda Castellana* llegó a manos de Oudrid, que tuvo a bien copiar toda la parte 1.ª para el paso que compuso bajo el título de *La Poderosa*. Tan pronto como lo supe hice publicar mi *Linda Castellana*, la dediqué al *Maestro D. Cristóbal Oudrid*, dándole las más expresivas gracias por la honra que me hacía de copiar mi música.» (Segueixen algunas altras revelacions que no copio per son caràcter massa intim.)

Y al arribar aquí no vindrá mal un'anecdota xistosa:

Una primera bailarina li encomaná un ball: com era natural tractá de cobrarlo, y mentres la bailarina l'enviava a l'empresa, l'empresa l'enviava a la bailarina. Ab tot aixó no cobrava. Vingué l'hora de l'execució y l'mestre Schöenbrunn qu'en l'orquestra tocava las timbales, alterá 'l temps, y ja 'n tenen la bailarina completament destarotada. Escandol, reclamacions. Contestació del mestre:

—Com que aquesta música es meua 'n faig lo que 'm dona la gana, y dich qu'es meua perque ningú me l'ha pagada.

Aixís las gastava.

En un certámen del Liceo guanyá 'l primer premi per la seva sinfonia *Sic vos non vobis*; pero a causa de ser extranger no li pogué ser adjudicat. «No importa—contestá 'l mestre—donguinlo al que

vinga després. Jo 'm contento ab l'honra que 'm dispensa 'l jurat, fentme justícia »

Un *Tedeum* escrit per encàrrech del Ajuntament cantat ab gran èxit al acabarse la febre groga, no pogué ser reproduhit, ab tot y que tothom lo demanava al terminar lo cólera del 85, per baixas intrigas ensenyoridas de la Catedral.

L'òpera *Iolanda*, encomiada pel gran Clavé en un article que vejé la llum á *La Montaña de Montserrat*, no arribá á representarse, á pesar de las influencias de D. Víctor Balaguer, autor de la lletra, y mes tart ministre, que s' havia empenyat en que s' posés en lo *Teatro Real* de Madrid. Lo mestre, al últim, veyent defraudadas totes sas esperansas, feu cubrir la partitura ab un drap negre y voltada de quatre llums la doná per difunta.

Escrigué varias sarsueles, algunas de las quals com *El viaje de las 100 doncellas* y *Lo pot de la confitura* sigueren representadas ab èxit en lo Tivoli. Una nit l' empresa l' obsequiá ab un benefici, que segons la fulla de contaduría li produhi la suma de 66 rals y mitj.

Res mes terrible que 'l balans del seu treball de compositor consistent en 182 obras. A París, diu, ab un any escás, vaig guanyar 612 franchs. A Barcelona, després de 44 anys de haver donat obras que foren sempre aplaudidas y celebradas per la premsa en general y de haver guanyat premis en certámens, los meus traballs de compositor m' han valgut 6,684 pessetas 89 céntims. — Terme mitj anual: Pessetas 151'92 $\frac{11}{11}$ ó $\frac{8}{11}$. — Y encare diuhen que tinch fama á Barcelona! ¡Qué sería, donchs, si no 'n tingués! Tant-de-bó que m' haguessen pres per burro.... Tal vegada podria pasturar ab els altres, y sent del gremi no m' haurian tirat cossas »

Ab aquestas paraulas brutalment amargas está resumida la existencia y pintat lo carácter de 'n Schönbrunn.

En la conversa tenia frases agudas, que deixavan clavats. Un mestre petit y revanxinat passava per la Rambla. — Miri 'l mestre B — li digueren. Y ell contestá de repent y en francés: — Maître, maître... ¡Centimètre!

Lo títol de *Centimètre* ja no se 'l va treure may mes.

Ab escándol veyá que s' dongués lo títol de *mestre* á qualsevol. En certa temporada no passava per la porta del Tivoli sense borrar ab la brasa del cigarro lo nom de *mestre* adjudicat al director de orquesta. Per cert que l' Ignasi hi tenia cada incommodi....

Alló de que l' *Africana* tal com se posa al Liceo de Barcelona es un' òpera en quatre actes y un arbre es un xiste de 'n Schönbrunn. Y com aquest ne deya molts.

Cap al últim del tan citat llibre de memorias, hi figura un petit article titulat: *El porque no hice carrera*.

Conta que trobantse contractat á Valncia, un sacerdot, Mossén F. C., vicari de la iglesia de J y avuy rector de S, «aprovechando mi ausencia se atrevió á proponer á mi Esposa (de parte de algún señor de la Sociedad de beneficencia de San Vicente de Paul) que *vendiese* á mi hija mayor que tenía entonces 14 años, que aquel Sr. muy religioso, hombre de bien y rico, pondría los demás niños en un colegio y que entonces me protegerían. En cuanto á mi Esposa añadía el repetido vicario: — *Podría usted tener un Protector, un hombre discreto como yo. Su marido no sabría nada.* (Textual).

LA FESTA DE LA SENMANA

Anda, Candelera,
ja pots riure bé;
aixó dels *Te-Deums*
deu dar molt diné.

«Sin decir cuál fué la contestación de mi digna Consorte, bastará decir que *no tuvo protección.*»
 ¡Y cómo l' estimava á la seva esposa, nna catalana de rassa «l' única dona capás—deya ell—de comprendre y de portar lo meu génit.» Com una criatura plorava, quan la va perdre, á una edat ja molt avançada.

D' ella 'n tingué vuit fills: als set primers, l' genialitat de músich! á casa seva 'ls nomenava ab las set notas del pentagrama: Do, Re, Mi, Fa, Sol, La, Si. Quan vingué l' últim, ó siga 'l vuyté, li posá *Do de l' octava.*

Aixís ab los ignocents consols de la vida domèstica 's compensava 'l mestre de las cruels amarguras que li produhía la seva existencia de compositor desgraciat y mal comprés.

P. DEL O.

LAS QUE HO ENTENEN

No va en lloch, no surt de casa,
 no enrahona ab ningú un mot;
 pero veu sempre LA ESQUELLA
 y está enterada de tot.

L' HOME IDEAL

Si en mí us fixeu, gentils donzellas
 m' heu de coneixe al cap de poch.
 Soch jove, ardit, de faccions bellas,
 de cos esbelt y ulls plens de foch.
 Soch l' ideal que en vostra pensa
 teniu imprés, el rich hereu
 d' una fortuna gran, inmensa.

¿No 'm coneixeu?

Jo soch aquell qu' entrada franca
 en vostra alcova sempre tinch
 si quan la son els ulls vos tanca
 enamorat á veureus vinch.
 D' amor fervent me feu ofrenas,
 y obrintme el cor me confieu
 las alegrías y las penas.

¿No 'm coneixeu?

Per llochs ombrios y misteriosos
 en nits de lluna ab mí heu estat,
 y sota 'ls arbres ufanosos
 á frech de llavis hem parlat,
 sentint del ayre la armonía,
 perfum de flors per tot arreu,
 y ubriagantnos de poesia.

¿No 'm coneixeu?

Aparellats, moltes vegadas,
 jugant festós ab vostres rulls,
 entre sospirs y ardents besadas
 y enmirallantme en vostres ulls,
 jo us he jurat donar la vida
 per vostre amor, y ab tendra veu
 vos he promés plaher sens mida.

¿No 'm coneixeu?

Quan me teniu, com ab forts llassos,
 empresonat més dolsament
 ab el dogal dels vostres brassos,
 y repenjat languidament
 al pit tebió y blanch com els lliris,
 me desvaneixo... y desperteu
 en mitj d' espasmes y deliris.

¿No 'm coneixeu?

QUIMET.

MUSICA CARITATIVA

¡Quín horror!...

La inundació ha sigut espantosa. Los detalls que poch-á-poch van arribant, esgarrihan. Pobles completament arrasats, ponts romputs, camps colgats d' arena, camins destruhits, arbres arrencats per la corrent, cullitas perdudas... Un coro de plors, llágrimas... y malediccions qu' espanta... Mil bocas que demanan pa... un núvol de brassos qu' esperan feyna...

Nó; no es possible deixar á aquesta pobra gent abandonada á las sevas forsas. Per caritat, per humanitat, per deber s' ha de corre immediatament á remediar tanta miseria.

—Donya Clotilde, ja deu sapiguerho. Los ayguats d' aquests díes han deixat sense pa á innumerables personas. S' ha obert una suscripció pera acudir á las necessitats del moment, y esperém que vosté...

—Ho sento molt, pero 'ls temps están mals, que ab tot y la meva bona voluntat, m' es impossible...

—Potser mes avall!...

—Donya Amelia, li agraïrham que contribuís á la suscripció que s' ha obert pera auxiliar á las pobres victimas de las últimas inundacions...

—¡Ay! Sento haverlos de dir que las circunstancias no 'm permeten donar un céntim.—
 A un'altra porta.

—Donya Cándida, veníam per veure si tindria la

A PENDRE 'L SOL

Més que 'l rey y més que 'l papa,
hi va aquell que no te capa.

bondat de donar alguna cosa per socorre á aquests infelissos que á conseqüència dels darrers temporals han quedat sense pa y sense abrich....

—¡M' es impossible! ¡Van tan malament las cosas! ¡Se cobra ab tanta dificultat! ¡Las rendas han baixat d' una manera tan espantosa!....—

Está vist; per aquest camí no recullirém res. Los camps se quedarán cuberts d' arena, las casas arruinadas, arruinadas continuarán, y al que no tingui per menjar no li quedarà mes recurs que morir-se de gana.

¿Qué fer, donchs?

¿Una capta pels carrers? La gent muda de camí ó diu que no porta menuts.

¿Acudir á las corporacions?... ¡Están tan ocupadas ab la política!....

¿A las societats literarias?... ¡A no ser que ofereixin versos!....

¿Una idea! Donarém un ball; un gran ball de gala, patrocinat per las autoritats y organisat per la juventut florida.

Anunci al canto:

«Gran baile á beneficio de las víctimas de las recientes inundaciones. Salón alfombrado, espléndida iluminación, orquesta formada por eminentes profesores, ramilletes de flores para las señoras y señoritas que asistan á la fiesta.»

Fa apenas mitj' hora que s' ha publicat l' anunci y....

—¡Pam! ¡pam!

Es donya Clotilde que vé á buscar tarjetas. Las sevas nenass s' han enterat del objecte benéfich del ball, y, cóms son tan caritativas.... y tenen tan bon cor.... y las desgracias del próxim las impresionan d' una manera tan fonda....

Darrera de donya Clotilde s' presenta donya Amelia, y á continuació donya Cándida, y seguidament altrass y altrass donyas, que al divulgar-se l' anunci del gran ball á beneficio de las víctimas de las recientes inundaciones.... han sentit vibrar de sopte la fibra caritativa del seu cor y no han pogut resistir al desitj de anar á demanar unas quantas tarjetas.

¡Y aixó que 'ls temps están mals, y aixó que las circunstancias no permeten gastar un céntim, y aixó

que las cosas van tan malament y las rendas han baixat d' una manera espantosa!....

¡Ecce humanitat!....

Lo fet será tot lo que vostés vulguin; pero es absolutament exacte.

¿La caritat expontánea, sincera, desinteressada; la verdadera caritat que surt del cor y practica 'l bé pel bé?... S' ha extingit, se n' ha perdut la mena.

¿La caritat calculadora, que dona una pesseta, pensant mes qu' en los infortunis que remediara, en los focs artificials que está organisant la comissió? Aquesta es la caritat vigent, la caritat que s' practica avuy día.

Diumenje una numerosa comitiva va sortir per aquests carrer captant pels pobles arruinats per las inundaciones.

¿Qué va recullir?

Unas quantas pessetas, una cantitat ridícula; la

MURMURACIONES

—¿Qué t' han dit á l' Arcaldía?

—Que no 'n poden fer de caritats; que necessitan els quartos per *Te-Deums* y cosas aixís.

MOSTRUARI

¡Aul! Tribéu y remenéu!
Originals, ben pintadas

y fetas de cartró-pedra,
já proba de bofetadas!

décima part de lo que aquell mateix día va gastarse a Barcelona ab ostras.

Es clar: los temps son tan crítics!... los negocis van tan malament!... los *cambis* son tan alts!...

Pero, anunciin un bon concert, combinin una corrida de toros, donguin un gran ball, ab el programa executat per una *acreditada orquesta* y ab una junta d' obsequis á la porta, encarregada de repartir rams á las senyoretas!...

Veurán com llavors las entradas van á l' aranya-estira-cabells y com la gent s' empenya la camisa... á *beneficio de los pueblos inundados!*...

Hi ha una porció de nenas sensibles que no pensan en altra cosa. Al agafar lo diari, ja se sab:

—¿No hi ha hagut cap terremoto? ¿Ni cap ayguat? ¿Ni cap explosió?

¿Veuen un epígrafe en lletres grosses: GRAN CATASTROFE. 400 VÍCTIMAS?...

—¡Gracias á Deu!... ¡Ja ballaré!...

Perque, no hi ha pas escapatoria: ab 400 víctimas... el ball de beneficencia es segur.

A. MARCH.

AL PEU DE LA CREU

Cada dia á primera hora
tot trist y sol
allí vaig tant si está núvol
com si fa bó.
Passo allí tot lo sant dia
sens cap repós;
á n' allí hi tinc jo ma vida
lo meu amor,
si d' aqueix lloch me traguessin
ja fora mort.
Quan la nit extén sas alas
y 's va fent fosch
me 'n torno cap á ma casa
tot plé de goig.
¡Oh, Deu meu, jo vos demano
ab tot lo cor
que quan la mort vulgan dar-me
siga en eix lloch.

Si acás en res puch servirte
volgut lector
pots trobar-me á totas horas
que al carrer soch
del «Peu de la Creu» al número
quaranta dos,
al portal de la escaleta;
faig de pegot.

J. STARAMSA.

ARA VA DE VERAS

Cada vegada que un sabi, mal haja sigut inglés, mal haja sigut alemany, ha pronosticat que 'l mon estava á punt d' acabarse, me n' hi rigut.

Y no solzament me n' hi rigut, sino que á mes de ríuremen, no ho he volgut creure.

¡Son tan poch sólidas las rahons que las eminencias científicas solen donar en aquests cassos!

Que la quía d' una estrella ab *idem* tocará ab la Terra y li farà perdre l' equilibri!...

Que las desferras d' un planeta caducat tropessarán ab el nostre y l' enviarán á can Pistraus!...

Que... ¡qué sé jo lo que s' empatollan per fernos por y donar visos de veritat á la seva profecia!...

Pero ¿veuen lo que son las cosas? Llavors que 'ls sabis ho deyan, jo no ho volia creure: ara que cap d' ells obra boca ni 's recorda días há de la liquidació universal, ara es quan me 'n adono de que 'l mon s' está acabant á marxas forçadas.

Las senyals son infalibles. Los antichs auguris se van cumplint ab pavorosa exactitut. Tot lo que 'ls intel·ligents en la materia han dit que succehirá al desaparèixer del univers la bola que 'ns aguanta, está succehint.

Sant... —¡já quín sant podríam carregá 'l mort, que no s' hagués d' enfadar?... ¡Qué diable!—Sant... Mariano ho diu textualment: «Poch temps avants »d' acabarse 'l mon, s' observarán signos espantosos. Las donas usurarán lo lloch dels homes; l' es- »perit guerrero s' apoderará de l' humanitat; tot »anirà al revés de lo que correspondria...»

¡Tot anirà al revés! Ja hi som: lo moment anunci- ciat per Sant... Mariano es aquest.

Tot va al revés de lo que hauria d' anar, ¡tot! Los Estats-Units, que no 'ns poden veure ni en pintura, venen á fernos visitas de cortesia.

Els alemanys, que á casa seva no s' entenen de feyna, se 'n van á arreglá 'ls assumptos dels xinos.

La joventut de París demana 'l cap de 'n Zola per donarlo als avestrussos del Jardí de Plantas.

Y per fi de festa, un estudiant de Madrit surt al carrer y 's posa á cridar:—«¡Muera el Progreso!»

Si després d' aixó no 's colocen vostés al costat meu per reconèixer que tot aixó no es natural y que evidentment lo món s' acaba, 'ls compadeixeré de veras... y continuaré creyent que del drama de la terra estém ja en las postrimerias de la darrera escena del últim acte.

¡Muera el Progreso!... ¡Ave María Puríssima! Que aixó ho hagués dit un pagés d' aquests que sospitan que la civilització es lo que ha portat la filo-

xera; que ho hagués dit un vell desenganyat; que ho hagués dit qualsevol estudiant de la universitat de Deusto... santo y bueno; un hom no hi hauria donat importància, deixant reposar en pau la profecia de Sant... Mariano.

Pero ¡sortir el crit de «muera el Progreso» de la boca d' un estudiant de Madrid, lo París d' Espanya, la brújula que dona 'l rumbo á... no sé quants milions de ciutadans!—y dich no sé quants, perquè encare estém esperant los resultats del últim cens.

Aixó no té retop: lo text es decissiu: «Tot anirà al revés de lo que li correspondria.»

L' hora fatal ja ha arribat.

Avuy se crida ja: «¡Muera 'l Progreso!»

Demá 's cridarà: «¡Abajo la respiración! y ¡viva el cólera morbo!»

Y passat demá... ¡fist! s' acaba 'l mon.

MATIAS BONAFÉ.

L' ENVEJÓS

Quan vaig néixer, l' alegria
que als meus pares vaig donar,
va causar-me tanta enveja,
que 'm vaig fe un tip de plorar.
Desde llavors no sossego,
ni un moment tinch de repós;
¡que 'l pitjor mal de la terra
es per mi 'l ser envejós!

Recordo com si fos ara
que quan tenia pocs anys,
ja envejava las joguinas
que tenian los companys.
M' agradava 'l divertir-me;
més ¡ay! me feya sufrir
que 'ls altres se divertissin.
¡Tot ho envejava per mi!

Aixís passava la vida
y aixís anava creixent;
y la enveja, més creixia,
com més gran m' anava fent.
Si reyan, sentia pena;
si ploravan, lo mateix.
Tant los plors com las riallas
me feyan fondre molt greix.

Un amic que jo tenia
estava á punt de casar-se
ab certa hermosa nineta
que estimarse van jurar-se.
Mes jo envejant tanta ditxa
y trahint á l' amiatat,
al pobre amic vaig robarli
l' amor y felicitat.

Los meus pares (que al cel
siguin)
al morir-se 'm van deixar
una regular fortuna,
que poch temps vaig conservar.
Envejant-me més riquesas,
vaig tornar-me jugadó;
y vaig perdre aquella herencia
per tenir massa ambició.

TIPOS...

FOTOGRAFÍAS SOCIALES

Avuy qué 'm veig fet un jayo
sense diners ni salut,
avuy, tinch encare enveja...
¡més que may n' haja tingut!
¿Qué voléu més? Fins enveje
als que d' aquest mon se 'n van,
perque 'l fíbió de l' enveja
¡un cop morts, no sentirán!

LLUÍS G. SALVADOR.

LLIBRES

FOCH Y FUM.—Poesías catalanas, per A. FERRER Y FERRER (*Japet de l' Orga*).
—Vels hi aquí un conegut antic dels lectors de LA ESQUELLA, encare que més que pel seu apellido, pel seu pseudónim. *Japet de l' Orga* es un dels bons aficionats á brindar sos pensaments en ratlles curtas, honrant ab ellas als semanaris festius. ¡Y 'n sab de veras! Los nostres lectors han

tingut sobradas ocasions de apreciarho.

Al presentar avuy un volúm de més de 100 páginas que conté 57 composicions escullidas, entremesclantse las del género serio ab las festivas, dona probas ayrosas de concebir bé y versificar ab gran facilitat. Podrá si 's vol no elevarse fins á las sumitats de l' alta poesia; pero dintre del carácter senzill, franch, espontáneo, despullat enterament d' efectes retóricos logra distingirse, y 'a fa llegir sempre ab gust.

De lo qu' es l' aplech, tant com el prolech esclat de joventut del jove

y tipas.

escriptor Sr. Marianello (*A. Llimer*), qu' es un altre conegut nostre, ne dona una felis idea l' advertencia dirigida *Al lector* y que diu aixis copiada a la lletra:

•El sol desitj de tenir en un tomet los dispersos m' ha fet recullir aquests versos qu' el lector podrà llegir.

•No hi busquis filosofia, ni geni, ni inspiració, perquè, fill, de tot aixó, ne corra poch avuy dia.

•Y referent al capítol de pretensions, te só franch, aquest l' he deixat en blanch. T' oferesch com diu lo titul

•foch en mas queixas sentidas, planys de cor, notas sinceras, y en las festivas lleugeras fum que 's pert un cop llegidas.

•No t' enganyo molt ni poch puig de la virtut só esclau: si ab tot foch y fum no 't plan, no t' hi pensis fumh foch.

Aixó es un dir. Ben segur pot estar l' autor de que no hi haurá ningú que ho fassi.

DICCIONARIO DE LAS IDEAS AFINES Y ELEMENTOS DE TECNOLOGIA, por *Una sociedad de literatos, bajo la dirección de D. EDUARDO BENOT*.—Hem rebut lo primer quadern de aquesta obra que verdaderament a Espanya feya molta falta. Una petita indicació bastará pera posar de relleu la seva importancia. Aixis com en los diccionaris comuns las paraulas están continuadas per rigurós ordre alfabètic, en lo *Diccionario de ideas afines* apareixen agrupadas per lo que representan. Las ideas semblants y dissemblants forman un gran número de agrupacions.

Ventatja d' aquest mètode: la seguretat de trobar sempre la paraula que 's necessita per expressar una idea ab tots los seus matisos.

¿No 'ls ha succehit cent cops, que una paraula dada, 'ls balla pel cap, la tenen a la punta de la llengua, y no obstant no poden precisar-la? Donchs consultant lo *Diccionario de las ideas* la trobaran indefectiblement. Bastará que acudixin al grupo de que forma part, y per acudir a aqueix grupo, ne tindrán prou si 's fixan en qualsevol paraula anàloga idealment ó semblant a la que buscan. Un ben ordenat encadenament de referencias els portará al bon terme del seu propòsit.

El *Diccionario de las ideas afines*, pels grans serveys que pot prestar als escriptors y en general a totes las personas ilustradas, mereix obtenir una bona acollida.

Se publica a Madrid y per quaderns.

RATA SABIA.

PRINCIPAL

Lo Sr. Secretari del D. Teodoro Baró es més que una comedia un sainete entres actes. Com a tal creyém que ha de clasificarse, tenint en compte sas tendencias y son objecte. Desde las primeras escenas se descubreix que l' autor no 's proposa pas a estudiar tipos ó caracters, plantejar tèsis ó problemas... res d' aixó. *Lo Sr. Secretari*, en lloch de dirigir-se a l' enteniment ó de tirar al cor, no fa més que buscar l' amagatall de las pessigollas, procurant al públich (y en especial al de bona fé) una estona divertida, per medi de algunas situacions basadas en una serie de *quid-pro-quos* y assahonadas de xistes y ocurrencias que no tenen res de verdas ni d' atrevidas.

Per méu gust l' obra manseja... ofereix algunas sorpresas:

massa *previstas*... aquell afany de voler fer riure l' trobo una mica forsat... pero reconech també que l' méu gust no es, segurament en aquest punt, el de la generalitat del públich, que escoltá plé de jovialitat l' obra, y cridá a las taulas al autor, l' qual no 's presentá per no trobarse en lo teatro.

Entre 'ls actors sobresortí, com era de preveure, l' Senyor Capdevila, que tenia a son càrrech lo paper de protagonista.

LICEO

Estreno de NERÓN

De *Nerón* va havern'hi molts al *Liceo* la nit del estreno de l' obra del famós Rubinstein: un a las taulas, qu' era l' tenor Marchi (ipobret!), una munió a la sala d' espectacles, y en especial a las galerias altas. Neróns implacables que 's distingiren per la seva crueltat refinada... per la seva falta de consideracions a l' obra, al autor, als cantants, al públich en general... y a sí mateixos.

Anar a presenciar l' estreno de una ópera ab lo partit pres de reventarla, la veritat no fa guerrero. L' eclèctic Rubinstein era digne quen menos de aquella serena y despassionada atenció que en bona justicia no pot negarse a ningú... y menos encare a un autor de talla universalment reconeguda.

Que Rubinstein escribint óperas vacilava, al revés que quan tocava l' piano ¿Y qué? Pels verdaders inteligents aquestas mateixas vacilacions fillas de una conciencia honrada, han de constituhir un poderós atractiu, donant lloch a un detingut estudi que sempre resultarà profitós. Modern donchs, la seva furia els exigents apassionats, els amants de que en lo teatro 'ls enlluernin sempre, els amichs del estrépit, del pinyol, del efectisme fet ab motllo... y si no volen sentir un ópera, que será més ó menos inspirada, deixinla a lo menos escoltar als que tenen ganas de ferse'n càrrech. Una producció sense ser genial, pot ser objecte de una gustosa curiositat.

Nerón pecará si volen, de certa falta de homogeneitat d' estil; pero té fragments notables, pessas enteras molt hermosas. Tot lo primer acte, y en especial la segona meytat, y de aqueixa meytat segona l' cant de donas que acompanya l' corocament de la núvia y l' epitalami que canta l' barito, van molt rebé. ¡Llástima que l' Sr. Puiggener canti l' epitalami ab tanta bravura!... Tot aquell quadro, escepció feta de la Srta. Carrera y de la Sra. Borlinetto que hi están com deuen, las demás figuras de l' escena l' desnaturalisan llastimosament. En lloch de presentarse encarraradas se deurian mostrar molt flexibles y fins cómicas. ¿No s' han adonat per ventura que aquell casament preparat per un poeta desitjós de apayvagar las iras de Nerón, es cosa de broma? ¡Y qué més pot ser en la casa de una cortesana! Si s' interpretés degudament, la part dramática de la narcotisació de la verje Criseida, ressaltaria tal com l' autor va premeditarho.

En l' acte segón hi ha també alguns fragments que revela lo talent de Rubinstein. Las escenas de Popea, las de Nerón, en que posa de relleu las estrambotiquesas del seu caràcter, y en lo quadro segón, ja que no l' ballable qu' es bastant vulgar, l' escena final qu' es grandiosa, y la 'n fa molt més encare la magnífica decoració del Mestre Soler, si no aixecan ni arrebatan al públich, no son gens despreciables.

L' acte ters es, sens dupte, l' millor de la partitura. La romansa de Criseida, admirablement cantada per la Carrera signé aplaudida. ¡Aplaudida en una nit de trágic y borrasca desfeta!... Aplaudit signé també l' duo de amor que segueix, de la Carrera y en Puiggener (tiple y barítono) molt espiritual, molt sentit... Mereixeria serho l' escena de tiple y contralt (Carrera y Borlinetto) rematada ab aquella deliciosa *berceuse*, que alguns salvatjes van atropellar bàrbarament. Y en lo segón quadro ¡quí es que va ferse càrrech de l' oda de Nerón, davant de Roma entregada al incendi? Y no obstant, aquella pesa imposable... ¡Llástima que no l' haja cantada un tenor dotat de una veu més equilibrada y de millor timbre que la de 'n Marchi, al qual, pera major destarotament, una part del públich, desde 'ls primers instants li va dirigir la prosa.

¿Y qué no mereixia la superba decoració de 'n Soler y Rovirosa? Aquell teló de Roma cremant es l' obra de un mestre. Si s' hagués pogut combinar l' efecte que produheix ab lo fum del vapor y ab los jochs de la llum vermella l' espectacle s' hauria posat al nivell del enderrocament del temple en lo *Sanone e Dalila*. Per desgracia al Liceo s' acostuman a posar las cosas a mitjas.

SENYORS PER FORSA

En la reunió es el qui talla,
sembla un rey, tot li somriu.

Al arribá á casa séva...
¡Ecce-Homo!... ¡Aquí 'l teniu!

FESTEJANT

Del festeig en l'hermós cel,
res als promesos engresca
com lo preparar la bresca
de la gran lluna de mel.

Rubinstein triu de nou, en lo
quadro primer del acte quart. Aquella
escena de la por delirant, si anés
acompanyada de la aparició dels es-
pectres de las víctimas de Nerón, com
marca l'libre, seria de un efecte de-
cisiu. Ara, ab un tenor corregut y
destarotat y prescindintse en absolut
del aparato, alló cau... y l'compositor
paga la descurts de la direcció escéni-
ca y las deficiencias de la msa en scene.

En l'últim quadro la superba decoració de la campinya
romana il·luminada per la lluna, obra impregnada de gran-
desa y de poesia, que fa la reputació de un escenógrafo, s'
imposa á tot. Veritat es que la marxa dels legionaris es
pobre... y que la escena de la mort de Nerón apenas pogué
apreciar-se, tant per Nerón, qu' estava fora de centre, com
pel poeta Cassus, de qual paper n' estava encarregat un
comprimari que havent desempenyat molt bé l'paper de
Doctor Cujus de *Falstaff*, ara no pot sortir en escena sense
que una part del públic se l'pregui ribent.

Ab aquests petits esculls, ab la sobrada abundancia de
personatjes secundaris, ab l'inseguretat del tenor Marchi,
qual ven de un timbre especial no ha entrat ni es fácil qu'
entri en l'orella del públic, ab lo descuyt en la direcció
escénica, ab la pobresa é impropietat del vestuari que con-
trastava ab la magnificencia de las decoracions; ab lo de-
fecte capital de no donarse á alguns passatjes de l'ópera
l'carácter degut, y sobre tot ab la destemplansa de una
part de públic xocá la primera representació de una ópe-
ra, digna en tots conceptes de millor sort.

¡Ah si tothom s'hagués portat com la Carrera y com en
Soler y Rovirosa!

La diva catalana y l'pintor catalá sigueren los héroes
de la representació.

LIRICH
SILENCI

Diuenje á la tarde vaig assistirhi. A la porta repartien
un exemplar del prólech del drama. Confesso que aquell
conjunt de vaguetats y de incongruencies va prevenir-me
en contra. Aquella literatura afortunadament per l'autor
volém creure que será tota ella, pose... Si sigués sincera ho
sentiriam per ell, puig al nostre entendre, entra en lo plé
domini de la frenopatia.

Dominats per aquesta impressió desagradable, gran sigui
la sorpresa que ns produhi l'*drama intim*. Res te que veu-

re ab el prólech aquell quadro just, vivent, arrencat al
natural, deliciosament matissat. Ho dihem tal com ho sen-
tím, ab nostra sinceritat característica. Lo quadro dramá-
tic *Silenci* está tan lluny d'aquell *Idili morat* del senyor
Gual, com lo vigor sanitos del deliri malaltis. *Silenci*, fins
ab sas pretensions psicológicas y ab son perfum misti-
tic es un tros de realitat felisment traslladada á las taulas
de un teatro. Felicitém al Sr. Gual per la seva obra; pero
encare més per la rectificació de las sevas deries decaden-
tistas. Ab l'obra y ab la rectificació ha donat verdaderas
probas de talent.

Pero ara no digui ningú que *Silenci* es una protesta con-
tra l'efectisme, quan tot ell es un efecte... un efecte dis-
cret, velat, atenuat si volen; un efecte que no crida, que
no enlluerna, que no s'agita; pero un efecte sempre, fill
de un càlcul refinat. La manera de conduhir l'acció, la
presentació escénica, lo tó baix, naturalíssim, ab que par-
lan los personatjes que únicament poden sentir-se desde las
tres ó quatre primeras fil·las; lo deixar la platea enterament
á las foscas... efectes y mes efectes... y en conjunt, l'efecte
de un continuat pianíssim, molt adequat, per cert, á la na-
turalesa especial de l'obra.

Aquesta no conou. Lo drama intim, la situació única
de un esperit no pot entrar fondament fins á fer vibrar las
cordas sensibles del cor. Agrada, sí, interessa, també, y
encare mes per la forma especial que pel fondo. Lo sufriment
engendrat pel descobriment de las cartas de una morta
que revelan tot lo mes l'existencia de un amor platóni-
ch, no es un element prou poderós per emocinar al públic.
Aquell marit pateix una mica massa, y aquell capellá calla
massa també. Ab una franca expansió de amich podria con-
solarlo millor que no brindantli per tot remey las tristes
fruccions de un silenci etern amant ab llágrimas.

L'obra tendeix á una tristesa de cap, no de cor. Ab tota
la seva vestimenta de realitat es en lo fondo, ja que no en
la forma, una manifestació de romanticisme sentimental,
no exempt de convencionalisme.

N. N. N.

A CAL CORREDOR

—¿Se pot passá?

—¡Avant!

—¡Bernat!

—¡Hola Dido, d'hont sortiu?

—Com que tú desde l'istiu

á la vila no has estat,

vinch á veure't á ciutat,

y pots per pel cop darré,

perque, noy, jo m'm moriré.

NO ES DE LA FAMILIA

—¿Qué fa en Sam?

—¿M'ho diu á mi?

Dispensi; soch mallorquí.

¡Ditxós carrilot de Fransa!
no 'm queda mes esperansa
que aná á captar.

—Sí.

—Ja sé.

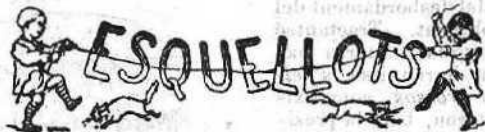
que un bon xich havéu rebut
—¡Y tall de mala manera,
y vull vendre á la carrera;
las obligacions t' he dut.
Aixó m' ho veig mitj perdut,
y no vull patir'hi més.
Mira que 'l que té dinés
també 'n passa de disgustos.
—Es cert, no 's guanya per sustos.
—¡Tants papers y no darn' res!
—Veyám: ¿qué voleu comprar
pera liquidar la venda?
—Triam un paper de renda
dels que no pogan quebrar.
Noy, tú m' has d' aconsellar
que ja sabs quin es millor.
—Bitllets de Cuba.... Exterior
Orenses.... Municipals....
Si avuy tots están prou mals
Dido: aquest trágul fa horror.
—¿No sabs qué m' aconsellava
un gran amich de la vila?
Compror Norts. Ne té una pila,
y barato me 'ls donava.
Pro vaig pensá: ¿y si es un rave?
—Deixéuvs de Suds y Norts,
perque aquests ciclons tan forts
se 'n duhen del mar l' arena.
¿Norts? Si ab un pal á la N
acabat llegiréu....

—¡Morts!

—Jo á vos no 'us haig de enganyar,
ni m' hi haig de guanyar la vida.

Si acás venéu, desseguida
lo diné anéu á amagar.
Que ningú puga ensumar
que guardéu una moneda,
perque avuy al mon no hi queda
ni serietat, ni honradés;
colguéulo com bon pagés,
perque avuy, fill, ¿quí s' enreda?

L' AVI RIERA.

Participém als nostres lectors qu' estém fent tra-
balls extraordinaris pera publicar lo *Número 1,000*
de LA ESQUELLA, solemnisant d' una manera esplén-
dida y fins avuy desconeguda, una fetxa que pochs
senmanaris espanyols han lograt celebrar.

Ens proposém que 'l *Número 1,000* resulti una
fitxa memorable que marquí 'ls nostres primers vint
anys de vida periodística, y á la vista dels elements
fins avuy reunits abriguém la seguretat de poguer
realisar cumplidament nostres desitjos.

LOS VERDADEROS
NERÓNS

—Que 's desenganyin los del Liceo; aquí no hi ha més *Neróns* que nosaltres.

Aixó es tot quant, sobre l' assumpte, podem dir de moment als nostres lectors.

Per últim s' han recordat dels pobres que han sofert danys a causa del desbordament del Llobregat. Tractantse d' aygua per fonsa havien de reunir-se ls *peixos grossos*, com aixís ho feren, baix la presidencia del governador de la Província.

De moment y mentres disposan lo necessari per recaudar fonsos van pronunciar alguns discursos mes ó menos commovedors.

Y entre ls que parlaren, no podia faltarhi D. Manuel Girona, precisament per alló que va dir:

—«Señores: Desde el año 65 vengo formando parte de todas las calamidades de Barcelona.»
(Ríallas generals.)

Ja cal que la Junta de socorros vagi ab molt cuidado.

Preguntan per qué?
Senzillament, perquè si D. Manuel arriba á pronunciar aquest *lapis linguae* davant del Llobregat, el riu torna á sortir-se de mare, de tant riure.

Lo Sr. Castells, no 'l banquer mort á Buenos Ayres com ha dit algún periódich, sino 'l seu pare, D. Lluís Castells, mort á Barcelona fa uns dos anys y mitj, ja en vida constituí un capital per ausiliar als vells impeditos de Sant Boy de Llobregat y fomentar l' instrucció pública en aquella població, de ahont lo Sr. Castells era fill. Lo capital estava empleat en valors del ferro-carril de Fransa.

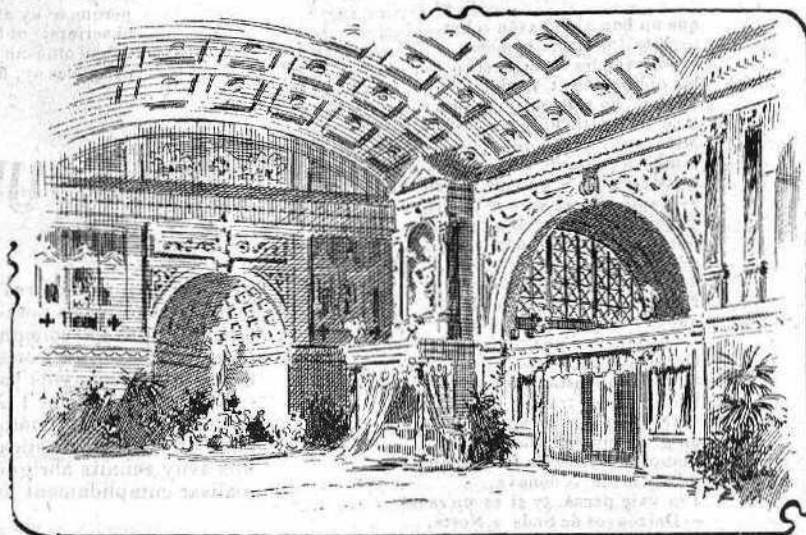
Ara, l' resto de lo que 'ls volia dir ja ho endevinan ¿veritat?

Si, senyors, aixó mateix. Ab la ditxosa suspensió de pagos no hi ha cupons, y sense cupóns no hi ha ausilis pels vells inválits, ni estímuls pels noys de las escolas.

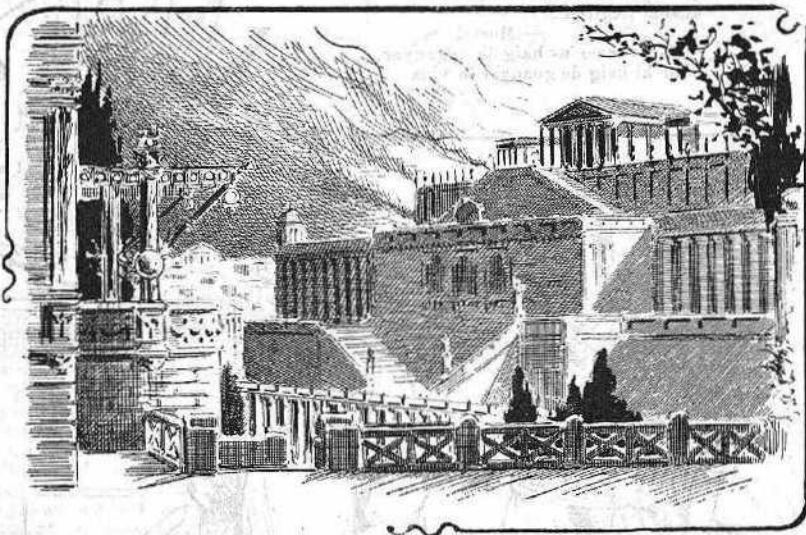
Lo Sr. Planás, dirá:—Los desgraciats que pateixin: patint els será mes fácil guanyar la gloria del cel. Y ja que no poden contar ab los cupóns, contin ab las meas oracions. Y per si volen acompanyar-me, l' iglesia de Port-bou está á la seva disposició.

GRAN TEATRO DEL LICEO.—NERÓN.

Decoracions del mestre escenógrafo

ACTE II, quadro 1.º—Los departamentos de Popea, en lo Palau imperial de Nerón.

ACTE III, quadro 2.º—Incendi de Roma.

Una errada de imprenta deliciosa que *El Noticiero* posá en boca del general Despujol al dirigir diumenge una arenga als somatents reunits á Vallvidrera: «...diciéndoles que la misión de aquella fuerza armada es la de permanecer alejada de la política y que debían seguir, como hasta ahora, procurando que el lema que ostenta en sus porta-fusiles «Pan, pan, y siempre pan» no era una frase vana.»

Pá, pá y sempre pá... ¿De llesca ó de crostóns?

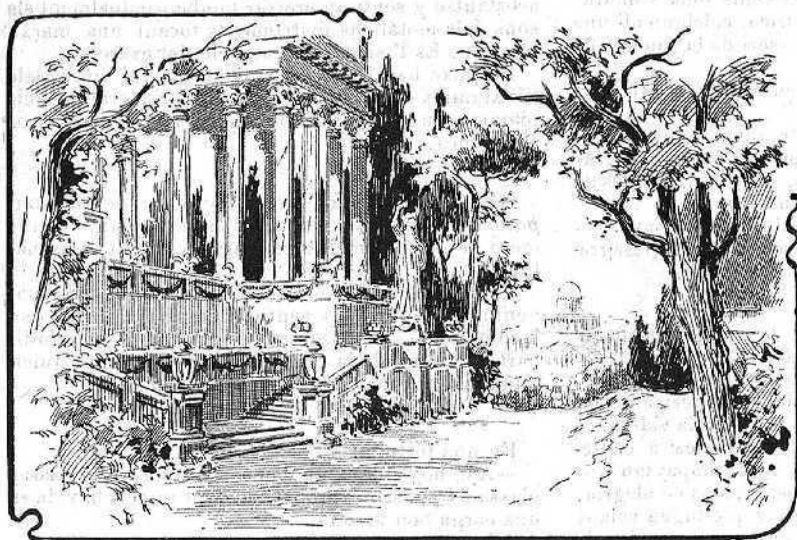
Un assíduu concurrent als balls de máscaras del Liceo, me deya aquest dia:

—Creu qu' es molt divertit assistirhi... ¡Hi ha un flret de donas animadas, qu' enamoran! Sobre tot, quan t' emprenen y 't diuhen ab veu de falset:

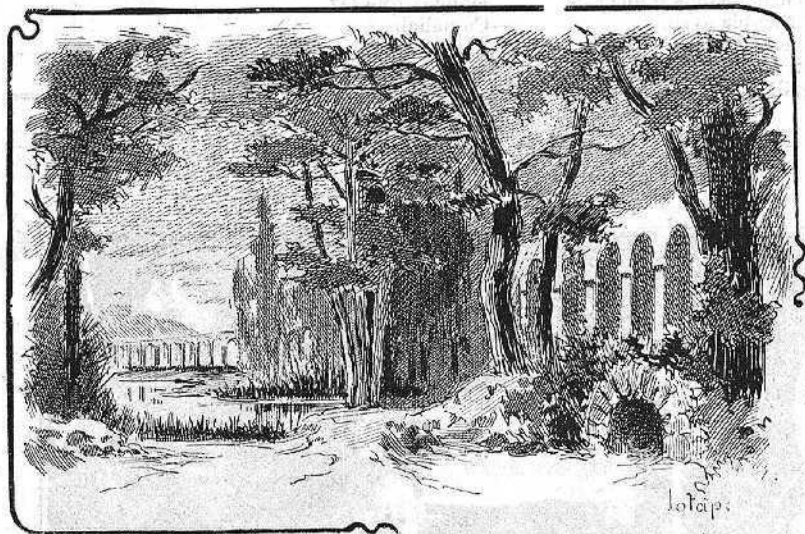
—«Hola tú... ja 't coneix.»

—Opera del compositor rus A. Rubinstein.

F. SOLER Y ROVIROSA.

ACTE II, quadro 2.ª—Lo temple d'Evandro.

ACTE IV, quadro 2.ª—Campinya romana.

—Y aixó 't diverteix?—vaig preguntar-li.

—Figura't!... Fins me fa badallar, pero aixó te una ventatja: badallant badallant m'entra la gana, y al últim me 'n vaig al restaurant tot sol.

Ara que 's troba á Barcelona 'l Sr. Marqués de Riestra, vice-president de la Companyia arrendataria de cerillas, fassa 'l favor d' escoltar quatre paraulas:

Desde que la Companyia es Companyia qu' está burlantse dels consumidors. La lley li marca las classes que ha d' elaborar y vendre al públich y 'l número de mistos que ha de contenir cada capsas segons classe.

Donchs bé, feta la lley, feta la trampa. Y la trampa consisteix en unas capsetas tituladas *especiales*, que tenen menos mistos que las reglamentarias.

Vosté Sr. Marqués de Riestra, dirá sens dubte:—Las capsas *especiales* se distingeixen de las reglamentarias pel color, de manera que si l' públich las pren es perque vol.

—No, Sr. Marqués. Encare que de un quan temps ensá 's distingeixin unas capsas de las altrás, cosa que avants no succehia, lo públich las pren, no per que vulga, sino perque las hi donan, y las hi donan, perque en la major part de las expendedorias no n' hi ha d' altrás, y no n' hi ha d' altrás perque quan los expendedors van á fer saca, si 's plau per forsa 'ls carregan d' *especiales* y 'ls fan dejunar de *reglamentarias*.

Aixó es lo que passa y aixó es lo que no pot anar.

Ja se que gracias á la merma que representa un tant per cent bastant considerable, la arrendataria de cerillas reparteix uns dividendos molt suculents. Pero aixó no fa noble. Sr. Marqués de Riestra... ¡y qué ha de fer!...

Quan els pobres mistaires venian capsas pel carrer las davan plenas... y aixó que no tenian la sanch blava.

La Companyia de Fransa 's nega á transportar centenars de wagons de taronja, que á Valencia están esperant.

Los exportadors, davant del perill de que la mercancia 's fassa malbé, s' están donant á tots los dimonis del infern.

Pero 'l Sr. Planás respón sempre lo mateix:—*Naranjas!*...

Aixís vetlla pels interessos de la companyia que te al seu càrrech.

Pero jo ja ho veig. Enemich acérrim dels obligacionistas, y al veure's tan irritats, no vol de cap manera que pugan refrescarse prenent una taronjada.

Un' altra nota carrilaire.

Ab motiu de haverse romput l' armonia entre la Companyia de Fransa y la de Madrid-Zaragossa-Alicant, desde 1.er de febrer han quedat suprimits los trens expressos entre Madrid y Barcelona.

Aixís es com s' ha de procedir, y encare ben mirat es poch. Lo que haurian de fer las empresas fora suprimir tots los trens y tancar las estacions, oferint

al públich com á únich medi de viatjar un servey de *burros accelerats*.

Aquesta nit los pochs sobrevivents dels voluntaris cataláns de la guerra de Africa, celebran ab una funció en lo *Tivoli* lo 38 aniversari de la guerra de Tatuán.

L' *Orfeo catalá* dirigit per en Millet pendrá part en la festa.

Fentho aixís, no hi ha dupte que honrará molt á Catalunya, dignament representada per aquell grapat de valents, los mes d' ells, cap á sas vellesas, víctimas de la miseria y l' abandono.

«La patria es forta»—digué l' immortal Clavé.

Y aixís será sens dupte: forta; pero molt desagrada.

Un quadret barceloní.

Pero per veure'l y apreciarlo be, precisa trobarse dintre de una habitació de la Rambla, en una tarde de l' actual estació de hivern, en que 'ls plátanos no conservan ni una fulla y 'ls balcons permaneixen tancats. S' ha de contemplar á través dels vidres.

Los pardals saltan de branca en branca á centenars, á milers; xerrotejan, jugan, s' empaytan volant, descuidadament, á cor obert, plens de alegría.

Pero de sopte ne passen alguns que fugen volant á tota pressa, y darrera de aquesta vanguardia de fugitius ne segueix tot un núvol, fugint també esparverats, com si un pánich encomenadís ó una ratxada de vent se 'ls emportés Rambla avall.

Las brancaes dels plátanos despulladas de fullas, quedan en un instant netas d' aucells.

¿Qué ha succehit? ¿Tal vegada l' esparver? No, senyors.

Prompte se 'n donarán compte... Escoltin bé, y comensarán á sentir los ecos llunyans, casi imperceptibles de una banda militar, que gradualment va acostantse y sentirán creixer també gradualment els sons dels metálichs instruments tocant una marxa túbnebre. Es l' enterro de un jefe del exércit.

Per aixó han fugit los pardals. Ben al revés dels trinxeraires del carrer, los volátiles trinxeraires dels plátanos de la Rambla son enemichs dels enterros ab música.

Demá dissapte, número extraordinari de *La Campana de Gracia*, ab text molt escullit y un bon número de intencionadas caricaturas de gran actualitat.

Item mes: haventse agotat lo número corresponent al 22 de janer, y sent infinitas las personas que 'l solicitan, se reproduhirá en lo número extraordinari 'l facsimil de la carta dels presos de Montjuich que tant va cridar l' atenció del públich.

En una tertulia:

—Ay, noy—deya un comerciant que volía passar plassa de pensador profundo—tant mateix la vida es una carga ben pesada.

A lo que un amich li respongué:

—Lo qu' es aquesta frasse no fa filosof.

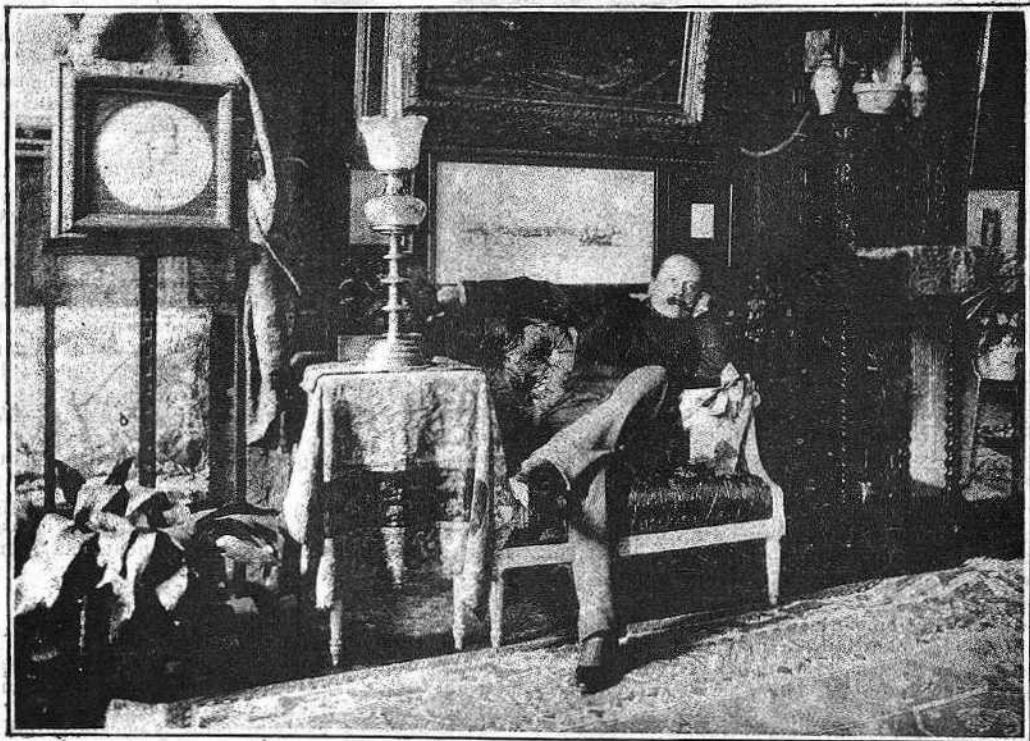
—Donchs que fá?

—Camálich.

Antoni Lopez, editor, Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor, Asalto, 63.—Barcelona.

INTERIORS CÉLEBRES

L' eminent compositor Mr. Massenet en lo seu despaig.

ANTONI LOPEZ, Editor, Rambla del Mitj, número 20, Llibreria Espanyola, Barcelona, Correu: Apartat número 2.

COLECCION
DIAMANTE

Obras escogidas de distinguidos literatos nacionales y extranjeros. publicadas en tomos de más de 200 páginas en 8.º menor, con elegantes cubiertas en colores distintas para cada volumen.

OBRA NUEVA. Acaba de salir el tomo 57

COSSAS MÍAS

POR EL NOTABLE ESCRITOR **DON JOAQUIN DICENTA**

Un tomo Ptas. 0'50

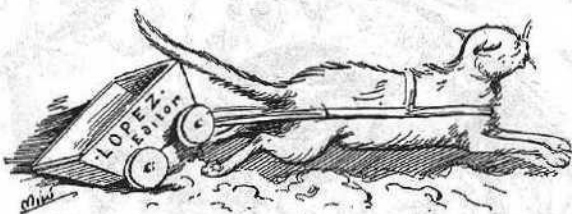
Obra nueva

ELENA

FOR
ALEJANDRO DUMAS

(Padre)

Un tomo 8.º edición Tasso
Ptas. 1.

PROSA

FOR

Enrich Fuentes

Un tomo 8.º Ptas. 3.

Novedad, de **D. JUAN VALERA**

DE VARIOS COLORES

Un tomo 8.º Ptas. 3.

VISLUMBRES por Torcuato Tasso y Serra. Un tomo 8.º . Ptas. 2.

Emilio Fernández Vaamonde

Nueva. | **PABLO MANTEGAZZA** | Acaba de salir

DIÁLOGOS

POESÍAS

Un tomo 8.º Ptas. 2.

ARTE DE ELEGIR MUJER

Un tomo 8.º ilustrado. Ptas. 4.

BARCELONA Á LA VISTA

Album de fotografías de la capital y sus alrededores, conteniendo **192 VISTAS** ricamente encuadradas. Un tomo Ptas. 8.

◆ **Aconteixement periodístich** ◆

ESTÈM PREPARANT LO

NÚMERO 1,000

DE

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de dites obras, remetent l'import en libransas del Giro Mútuo, ó bé en sellos de franqueig al editor Antoni López, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrá á volta de correu, franca de ports. No responém d'extravíos, no remetent además 1 ral pel certificat. Als corresponsals de la casa, se 'ls otorgan rebaixas.

CARNAVAL DE BARCELONA

CARTELL ANUNCIADOR

(Original de Ll. Labarta).

Copia reduhida del que obtingué lo primer premi en lo certámen de cartells.